CEZARINA ADAMESCU: SORIN CERIN – MAI SINGUR – CRONICĂ

admin 11 martie 2023 In CRONICI, Exegeze

https://armoniiculturale.ro/cezarina-adamescu-sorin-cerin-mai-singur-cronica/

http://www.observatorul.com/Default.asp?action=articleviewdetail&ID=24568

SORIN CERIN – MAI SINGUR – CRONICĂ

SINGURĂTATEA ETERNITĂȚII CLIPEI

Sorin Cerin, ***Mai singur,*** Poeme filozofice, Editura Estfalia, București, 2022

Poate fi un om mai singur decât Lumina Divină? În viziunea poetului Sorin Cerin, poate.

Singurătatea, pătrunsă din Sângele Viselor, în cel al Clipelor, alergând prin venele Iluziilor Existenței, prin venele Destinului nostru, cea care nu poate fi descrisă decât trăind-o cu intensitate și iubind-o până la sfârșit.

Câte nu s-ar putea spune despre singurătatea-mpreună, neprihănită și vinovată în aceeași măsură?

Ucigătoarea singurătate sinucigașă curgând ”prin venele Destinului nostru” care ne fură Timpul Trecut, Prezent și Viitor și care ne înstrăinează tot mai mult de sinele nostru.

O problemă general umană veche de când lumea. Trăită de omul peșterilor dar și de vânzoleala megapopolisului în care nu mai ai loc nici măcar de o îmbrățișare, de o strângere catifelată de mână, de o privire intensă, disperată și tandră în aceeași măsură.

Marii anonimi ai lumii trecând neobservați pe culoarele fără de străzi ale cuvintelor. Ce pot dărui marii însinguraţi ai omenirii, altceva decât cuvinte, semenilor, sătui de aceste reprezentări ale nefericirii universale? Îndreptându-ne spre ”Moartea, / care ne aștepta cuminte și tăcută, / după ce i-am dat Viață, / la colțul străzii cu nume de Destin” (Noapte bună).

Poetul folosește cu precădere personificarea ca mijloc de expresie: ”fruntea plină de sudoare, / a Unui Timp”; ”Statui de Cuvinte, / șlefuite de furtunile Uitării”; ”pe tejghelele Destinelor”; ”În Sângele Stelelor de Cuvinte”; ”verigheta Patimilor noastre”; ”Zorii însângerați ai Cuvintelor; ”cavouri de clipe”; ”pe buzele

înghețate ale unui Cuvânt”; ”pe genele vreunui Orizont”; ”fața roasă a Timpului”; ”aripi de regret”; ”oasele amintirilor”; ”până la tălpile Eternității”; ș.a.

”Credeam că ne vom regăsi, / Nemurirea, / naufragiată în Timpul nostru, / etern”, spune autorul în poezia: ”În Timpul nostru etern”. Această dimensiune spirituală, alături de altele asemenea, îl preocupă în cel mai înalt grad. Vom regăsi așadar, noțiunile de Timp, Eternitate, Nemurire, Infinit, Lumina Divină, Existență, Libertate, Nemărginire, Adevăr Absolut, Vreme, dar și: Orizont, Zbor, Vise, etc.

Nu o dată, poetul își adresează întrebări existențiale: ”Libertatea poate însemna încătușare, / printre Iluziile Existenței?”

Inefabilul își face loc adeseori în versuri, întrupându-se în sintagme și metafore admirabile: ”Stele de clipe”; ”corpul lipsit de Iubire, / al Focului Sacru”; ”rezemați de gardurile reci și ruginite, ale Timpului”; ”Cu gândurile rupte-n coate”; ”tălpile și așa însângerate, / ale Timpului”; ”roata Focului Sacru”; ”speranță văduvă”; ” gâtul mereu inflamat al unei Existențe”; și multe altele.

Cutreierând ”un întreg Univers al Iubirii” poetul descoperă: ”icoana chipului tău, / înstelat pentru Eternitate, / cu atât de multe Clipe, / strânse-n diadema Infintului, / pe care am așezat-o definitiv, / pe fruntea unicei noastre Stele a Destinului, / care va lumina Viitorul, / altor și altor, / Iubiri, / pentru Totdeauna” (Stele de Clipe).

O adevărată mărturisire face poetul în ”Lumea de Apoi a Viselor”: ”în drumul către Moarte, / mă închin Zilei, / pe care nu o voi cunoaște, / niciodată, / sub acest Soare, / care nu-mi va mai aparține, / suflării Luminii

Divine din mine, / fiindu-mi furat, / de Lumea de Apoi a Viselor, / în care credeam undeva – cândva, / ca fiind, / o Iubire, / pe care nu o voi putea pierde, / niciodată”.

Și această frumoasă imagine a zăpezii Lacrimilor în poezia: ”Peste zăpezile Lacrimilor”: ”Atât de multă Uitare, / ninge, / peste zăpezile Lacrimilor, / din depărtările Gândurilor noastre, / încât ni s-au înzăpezit, / toate Cuvintele, / ce-ar fi trebuit, / să ne aducă Libertatea de a fi, / Inima unei Iubiri, / care să bată, / îndeajuns de puternic Timpul, / încât să-l alunge, / din brațele Eternității, / ce-l credea până acum, / a fi puntea, / dintre Viața Veșnică și Fericire”.

Poetul ar dori să se împărtășească din ”Biblia Iubirii”, scrisă în limbaj universal, din care fiecare om să priceapă, după înțelesul său, cum să trăiască fericit și să câștige nemurirea: ”Câte Regrete, / să fi plouat peste Iluzia Existenței, / încât a fost obligat Dumnezeu, / să-și tipărească, / la lumina stelelor atâtor Destine, / Biblia Iubirii, / unica ce a reușit cu adevărat, / să ridice, / Bisericile Eternității, / la zidurile cărora, / să se închine, / Adevărul Absolut, / din zăpada căruia, / ne-am răcorit, / Cuvântul, / atât de înfierbântat uneori, / de Moarte” (Biblia Iubirii).

Autorul mai crede în ”Focul Sacru al Iubirii” și-n ”Visele / răstignite de Viață, / în cimitirul de Cuvinte, / care nu mai aveau nimic de spus, / pentru nici unul dintre noi” (Nu mai avea nimic de spus).

Atâta râvnă pentru ”o fărâmă de Lumină Divină, / către o altă Lume, / unde Stelele Destinelor, / nu se mai dezechilibrează, / de pe scara Iubirii, / pentru a cădea, / în golul de dincolo de noi, / unde ajungem să rătăcim, / pe la porțile Morții, / ca și cum ar fi Viață” (Ca și cum ar fi).

Întreaga viață, omul se străduiește să împrăștie în jur, cel puțin tot atâta lumină, cât umbră. Dacă terezia se înclină într-o parte, e semn că trebuie să o îndrepte și să o țină în echilibru. În schimb, poetul spune: ”Eram mai multă Lumină Divină, / decât Întuneric, / dar degeaba, / dacă ne înecam Destinul Iluziilor Existenței, / prin Urmele Pașilor de Vânt, / ai pletelor de Zile încâlcite, / răsfirate pe orizontul Privirilor, / atât de zdrențuite, / ale Timpului, / încât ne-am pierdut, / Fericirea, / mereu rătăcită, / și tăinuită, / printre vise deșarte, / fără să o mai regăsim vreodată, / la tâmplele arse de dor, / ale Răsăriturilor Singurătății noastre” (Prin Urmele Pașilor de Vânt).

A fost nevoie de o ”Uitare veștejită, / care curge, / prin nervurile frunzelor ruginite, / ale Clipelor, / din sângele prelins pe buzele Cuvântului, / obligat să tacă, / atunci când strigă în surdină, / printre Iluziile Existenței, / cât de mult a iubit Dumnezeu această Lume, / atât de înstrăinată, / până și de Străinul Subconștientului nostru” (Obligat să tacă).

Și alte versuri aforistice stau mărturie a predilecției autorului pentru genul filozofic: ”Viața devine adevărată, / doar în fața Cunoașterii, / precum Iubirea, / înaintea întregului Univers” (Frigul regretelor). Ca într-o oglindă privește poetul ”în sticla din ce în ce mai mată a icoanei, / propriei noastre Iubiri, / în cioburi cât mai tăioase de Clipe, / care să se piardă în pustietatea, / Eternității și Singurătății, / tăind tălpile și așa însângerate, / ale Timpului, / care nu mai are ce face cu noi” (Într-o icoană a Iubirii).

Sorin Cerin și-a ales să creadă cu putere în alte legi ale Iubirii, cu totul proprii: ”Refuz să cred, / în stelele căzătoare, / ale Întunericului unei Singurătăți, / care spală în fiecare dimineață, / fețele transpirate de roua

uitării, / a Iluziilor Vieții și Morții, / în care ne-am încarnat, / Destinele, / pentru a învăța să alergăm, / la maratonul Clipelor, / pe frunțile cărora, / de fiecare dată, / cădem sfârșiți, / prin Cimitirele de Vise, / unde mai vine uneori, / câte o Speranță văduvă, / să se roage, / unui Dumnezeu al Iubirii Nimănui, / pentru Fericire și Prosperitate” (Speranță văduvă).

Sub auspiciile acestei Iubiri, autorul așteaptă: ”Să intre razele Zâmbetului”: ”Visez, / printre buruieni de Amintiri, / udate de Apa Uitării, / să crească peste florile de gheață, / pe care le-am cules, / undeva-cândva, / din grădina Ferestrei, / Iubirii noastre, / care s-a spart, / sub greutatea Timpului gelos, / pe transparența și claritatea, / Hazardului, / atunci când se deschidea, / Fericirii, / lăsând să intre razele Zâmbetului, / printre inimile reci ale Cuvintelor, / care tocmai începeau, / să se dezmorțească, / aducând Primăvara senină, / ce părea eternă, / în Privirile noastre”. Așadar, există multe modalități de a-și manifesta iubirea, în locul cuvintelor convenționale, liricoide, ori de rutină, care nu mai semnifică nimic. Către aceste modalități proprii se îndreaptă lirica poetului, într-o demonstrație de măiestrie artistică, așa cum rareori poți întâlni în poezia modernă.

Încrezător în propriul destin, același poet spune: ”Aștept pașii Destinului, / să-mi calce apăsat, / Nehotărârea, / când traversez, / podul Iluziilor Vieții și Fericirii, / de peste fluviul unei Iubiri, / în care mi-e teamă, / să nu mă înec, / ademenit de cântecele de sirenă, / ale Întâlnirii, / la care nu va lipsi niciodată, / Iluzia Morții, / să ne desfete până în ultima Zi, / Soarta” (Nehotărâre atunci când traversez).

Sorin Cerin atestă prin aceste versuri și încă altele, legătura sa intimă, indestructibilă cu Divinitatea, chiar

dacă este exprimată într-un mod propriu: ”Nu l-am întrebat, / niciodată pe Dumnezeu, / de ce ne-a îmbătat, / cu Iluziile Fericirii, / știind că nu avem voie să le bem, / decât atunci când, / suntem bolnavi de Iubirea, / pe care atât de puțini o trăim cu adevărat, / o boală de care nici El, / nu este străin, / odată ce se dorește, / a fi identificat cu Ea, / pentru a putea zămisli Lumea, / a cărei imagine reală, / nu ne este dat să o cunoaștem, / cât timp vor dăinui Iluziile Morții, / care ne-au întrupat Viața” (Cât timp vor dăinui Iluziile Morții).

Prin toate acestea, autorul întreprinde o călătorie amplă către sine însuși ca să descopere ” Cerul înstelat al Libertății, / unei Iubiri” și Adevărul Absolut, în această Lume a Păcatului Originar, și în cele din urmă ”Regatul Eternității”.

Iar altăoară spune: ”atât de frig mi s-a făcut, / de Iubire, / Adevăr și Fericire, / încât am rătăcit, / pe străzile pustii ale Destinelor, / încercând să mă cazez, / la unul dintre ele, / dar oricât le-am întrebat, / nu vroiau să-mi spună, / prețul unei nopți a Vieții, / în camerele lor insalubre, / și pline de mucegaiul Cunoașterii, / de unde urma să mă trezesc, / obligatoriu” (Prețul unei nopți a Vieții).

În inima singurătății, până și scrisorile se scriu singure, ”pe drumurile rătăcite ale zilelor”, așteptându-și Destinele sau cel puțin destinatarii. Literele de foc ale Iubirii par să încolțească ”prin Bisericile Sufletelor” (Biserica Sufletelor Pereche). Ele sunt scrise ”pe hârtia trupurilor noastre ”ce ard mistuindu-se, / răvășite de speranțe” (Biserica Sufletelor Pereche).

Și o superbă poezie de dragoste: ”Petale de amintiri, / duse de vânturile Pasiunii, / ning peste magnoliile Cuvintelor, / înmugurite din patima Primăverii, / ochilor

tăi, / de Eternitate, / care-mi străpunge, / Străinul Subconștient al Gândurilor, / prin care încerc să-mi identific Inima, / care te așteaptă, / clădindu-ți la fiecare bătaie a sa, / câte o catedrală a Iubirii” (Câte o catedrală a Iubirii).

Sorin Cerin e poprietar al Mugurilor unor Cuvinte, al Iluziilor Vieții, / Morții și Fericirii, al unor Flori de Amintire, Flori de Lacrimi, de Apa Focului Sacru, Florile de Foc ale Iubirii, din toate acestea și din multe altele, înălțând Catedrala unei Iubiri, unde la ”altarul Ochilor unei Icoane / a Fericirii” își construiește Iluziile Vieții și Morții. Ce palmares inedit!

Poetul nu ascunde faptul că adeseori este spulberat de ”Viscole de Doruri”, troienind până și amintirile: ”Zile pierdute-n, / buzunarele rupte, / ale Viscolelor de Doruri, / cad haotic, / peste norii cenușii ai Amintirilor, / plouând cu lacrimile Cuvintelor, / aprinse de vâlvătaia Destinului, / care ne-a ars, / tălpile Clipelor, / într-atât, / încât, / până și Urmele Virgulelor, / strigau surd, / tăiate de Singurătatea, / care ne servea Sentimentele, / aruncate pe felia groasă a unui Orizont, / pustiu și încremenit, / al Nimănui”.

Aliat și potrivnic, Timpul, pe treptele căruia se zăresc ”Urme de Umbre”, devine ”Dumnezeu și Iubire, / Fericire și Suferință” până ”la Nesfârșirea Cerurilor, / al căror Adevăr Absolut, / fără să știm, / ne-a dat Iluziile Vieții și Morții, în care putem să ne pierdem, / atât de ușor, / unul de altul” (Pe treptele ruinate ale Timpului).

Dar când apare Singurătatea decorul și toate lucrurile din jur se schimbă. Se schimbă și oamenii și aerul: ”Ni s-au spart cerurile, / Viselor, / în nesfârșite cioburi tăioase, / de Clipe, / ca să alergăm însângerați de Amintiri, / peste rănile Trecutului nostru, / pe care nicio tarabă de Speranțe, / nu vrea să-l vândă, / vreunui

Destin împlinit, / chiar dacă Iubirea, / l-ar fi dat pe nimic, / Iluziilor Vieții și Morții, / pe care nu le-am cunoscut, / decât atunci, / când, / în Privirile, / fântânilor secate ale Dorințelor, / a apărut Singurătatea” (A apărut Singurătatea).

Dar peste toate acestea, trece ca un fulger ”Locomotiva Iubirii”: ”Mi-am încheiat nasturii Cuvintelor, / până la ultima Speranță, / ca nu cumva să mă pătrundă, / frigul vreunei Amintiri, / care ne-a înghețat Trecutul, / în flori de lacrimi, / prelinse pe fereastra Destinului, / de la vagoanele, / Iluziilor Vieții și Morții, / trase atât de greu, / de către locomotiva Iubirii, / condusă spre nicăieri, / de Dumnezeul căreia îi aparține, / și care se identifică cu ea, / prin tatuajele, / pline de ruinele catedralelor, / pictate cu poveștile de dragoste, / ale Clipelor Deșertăciunii”.

O notă de specificitate este faptul că poeziile sunt atât de rotunde încât nu se poate rupe din context nici măcar o silabă, fără să strice armonia cercului perfect, în pofida rătăcirilor prin alte sfere, a stropilor de Gânduri, a cioburilor Amintirii și a ”șuvoaielor de Regrete, / care se preling, / pe fereastra aburită a Zilei, / spartă de fantoma Trecutului” (Ploaia de Vise a Iubirii). ”Pașii Eternității Clipei” pribegesc încă ”printre vijeliile de șoapte, / ascunse prin labirinturile, / urmelor unui Sărut, / acum al Nimănui, / care se pierd, / printre suspinele Speranțelor, / fiindcă nu se mai poate întrupa niciodată, / în Ploaia de Vise a Iubirii, / sub care ne-am născut, / Îmbrățișarea unei Împliniri” (Ploaia de Vise a Iubirii). Și altă notă de specificitate ar fi aceea că poetul, nu numai că subliniază unele cuvinte, dar le acordă prestanță, onoare, scriindu-le cu majuscule. Astfel: ”Părăsit, / de Virgulele, / ale căror palate de Împotriviri, / mă fereau, / de furtunile apocaliptice ale Amintirilor, / m-am trezit, / dintr-odată aruncat, / pe

strada unei Iubiri interzise, / de flăcările absurde ale unui Trecut, / pe jarul căruia, / mi se descompun Cuvintele, / și acum, / într-o ploaie de foc, / a Regretelor, / care-mi topește, / până și Lacrima Regăsirii” (Lacrima Regăsirii).

Poetul trăiește clipa așteptând ”La Porțile Eternității”. Între timp, din pieptul Cuvintelor sale țâșnesc raze, adevărate fluvii de Lumină: ”Rătăcit, / printre furtunile Amintirilor, / cad troienit, / de Cuvintele Clipelor, / care mă ning, / cu suflarea lor atât de aprinsă, / încât mi-au incendiat, / până și Inima Dorului, / unicul care nu s-a putut șterge, / din icoana Iubirii, / la care ne-am rugat, / undeva-cândva, / fiindu-ne Dumnezeu, / acum…” (Sfinții Viselor).

Cu toate acestea, poetul mărturisește că: ”M-am înecat, / în Lacrima Cuvântului, / încercând, / să-l țin departe de prăpastia Despărțirii, / unde s-a prăbușit, / lăsându-ne ca amintire, / un singur Semn de Întrebare, / ascuns printre zidurile ruinate ale Iubirii, / ca să ne putem rezema, / Destinul, / pe sufletul său întrebător, / prin care ne respiram, / Iluziile Vieții, / Fericirii și Morții, / fără să ne mai spunem nimic, / concret, / decât, / că nu știm încotro ne îndreptăm, / chiar dacă vedeam limpede, / Apa murdară a Deșertăciunii, / ducându-ne către cimitirul Uitării” (Un singur Semn de Întrebare). El a realizat că atunci când rămâi fără de Timp, abia atunci îți câștigi Veșnicia.

Citind aceste versuri ai impresia că ele au fost scrise dintr-o suflare. Că nu trebuie adăugat și nu trebuie scos nimic din context, fără să le strici echilibrul. Este maniera lui de a fi, de a scrie, de a-și împărți și împărtăși sufletul la răspântii.

Este știut: când existența nu te mulțumește, nu îți este pe plac, te străduiești să-ți clădești o alta, convenabilă,

după inima ta. Așa face Sorin Cerin de o viață, dând suflu unei lumi pe măsura sufletului său. Cerul Cuvintelor, sale este ”brăzdat de Îngerii Privirilor” noastre, ale celor care-l citim și ascultăm cu empatie, pe când ”Dumnezeu ne zâmbește din Icoanele Viselor”.

El și-a construit în ”acest colț de Infinit / al cărui început și sfârșit, / se măsoară doar în Iubire, / și nicidecum în altceva”, un stil propriu, inconfundabil, marcat de idei apăsate, pătrunzătoare, repetate la nesfârșit, impregnate cu parfumul Nemuririi, într-o lume în care cuvintele zboară fără să lase vreo urmă.

CEZARINA ADAMESCU

9 Martie 2023